daad bekend had. De bijzonderheden die hieruit openbaar geworden waren, hadden mij diep terneergeslagen. Toen ik in een geïllustreerd tijdschrift voor het eerst het portret van de ongelukkige gezien had, was mijn hart opgesprongen van vreugde, want hoewel het bleeke gelaat met de groote oogen wel eenige gelijkenis vertoonde met mijn vroegere verloofde, had ze niet dien overvloed van haar, die het grootste sieraad van Charlotte uitmaakte, terwijl volgens de beschrijving in de dagbladen de moordenares zwart, mijn meisje blond was. Doch nu bleek uit de bekentenis van de moordenares dat ze zich onherkenbaar wist te vermommen en vaak een fraaie blonde pruik droeg met vergulde haarnaalden versierd.

Dit sloeg de zwakke hoop op een vergissing mijnerzijds den bodem in en ik zocht nu in een drukken werkkring afleiding voor mijn verdriet.

Zoo waren er eenige maanden verloopen, de winter naderde met rassche schreden, toen ik voor zaken naar Amsterdam moest. Ik hernieuwde daar de kennismaking met een oud-studiemakker, die mij op een avond uitnoodigde met hem naar den schouwburg te gaan. Hoewel mijn hoofd er niet naar stond, zwichtte ik voor zijn aandrang, om een nieuw stuk te gaan zien, dat veel menschen trok en mij als rechtsgeleerde wellicht interesseeren zou.

Zoo bevond ik mij dan des avonds om acht uur in de stalles. Met onverschilligen blik sla ik de spelenden gade, tot ik opeens bijna opspring van ontroering bij het zien van een dame die zoo juist is opgetreden. Krampachtig de stoelleuning vasthoudende, zit ik voorovergebogen haar aan te staren. Dat lijkt, neen, dat is Charlotte Beermans, ondanks den schmink herken ik haar duidelijk! En nu ik haar stem hoor, is de laatste twijfel verdwenen. Hoe is dat mogelijk. Het hoofd duizelt mij! Ik kijk het affiche in: Lotte Reinhart, hm, een tooneelnaam.



UITVAART J. R. WÜSTE.

Onder talrijke blijken van belangstelling werd verleden week op de gemeente-begraafplaats van Velsen „De Biesen" teraardebesteld het stoffelijk overschot van wijlen den heer J. R. Wüste, in leven president-commissaris van „Het Nieuws van den Dag" en commissaris van tal van industrieele en financieele instellingen. Onze foto werd genomen terwijl de heer Funke (X) namens het Nieuws van den Dag de verdiensten van den overledene herdacht.



G. SNIJDELAAR. †



Mr. L. J. A. TRIP.



Mr. J. A. LEVY.

In den ouderdom van bijna 68 jaar is te Amsterdam overleden de heer GERARD SNIJDELAAR, oud-voorzitter van den Nederl. Typografenbond. Hij was in de typografenwereld een zeer bekende figuur en een der krachtigste voorstanders van de vakbeweging. — Mr. L. J. A. TRIP, referendaris aan de administratie der generale thesaurie, is benoemd tot opvolger van Minister Van Gijn, als thesaurier-generaal aan het departement van Financiën. — Een der meest bekende Amsterdamsche advocaten, Mr. J. A. LEVY, bereikte den 17en Februari den tachtigjarigen leeftijd.

Dat vond ik ze al toen ik nog als jong meisje op school was, en zoo denk ik er nog over. 't Zijn juist die dingen die jullie mannen tot zulke idioten maakt. Iedere vrouw met een theelepel gezond verstand kan jelui mannen om den vinger winden."

„Schat!" antwoordde de heer Holtrop, een jong, ambitieus inspecteur van den veiligheidsdienst, „je vergeet je zelf door zoo te spreken. Je vergeet voorts dat ik mij jarenlang beijverd heb om mij in mijn vak te bekwamen. Ik wil de discussie niet voortzetten, — 't is onwaardig."

„Heel goed," antwoordde zijn vrouw. „Je kunt gemakkelijk de discussie afbreken, woorden bewijzen niets. Er is echter nog een andere weg om te zien wie gelijk heeft. Laat ons de proef op de som nemen, hier en op dit oogenblik."

„Hoe kan dat nu?"

„Heel eenvoudig! Jij beweert, dat het niet mogelijk is een voorwerp, zelfs het kleinste, zóó te verbergen, dat het niet door een bekwamen speurder, zooals natuurlijk mijn man is, zou kunnen gevonden worden. Ik waag het echter, ik zwakke vrouw, deze bewering in twijfel te trekken en te zeggen, dat het zeer gemakkelijk is èn mijn man èn den detective te foppen, ondanks zijn kennis der wiskunde. Willen we wedden? Ja? — Ik zal een kostbaar kleinood, laat zien .... mijn trouwring verstoppen", (ze nam hem van haar vinger). „We gaan beiden de kamer uit, ik keer terug en veroorloof je een minuut, zegge zestig seconden later mij te volgen. Ik geef je dan een halfuur den tijd om den ring te zoeken. Vind je hem binnen dien tijd dan heb jij gewonnen, zoo niet dan win ik. Ik waarschuw je evenwel dat ik winnen zal en dat je je straf niet zult ontgaan! Stem je toe?"

Holtrop dacht even na.

„En wat zal de straf zijn?" vroeg hij.

„O, niets verschrikkelijks! Twee plaatsen in de stalles voor de opera van avond en een lekker soupeetje daarna!"



UIT DE FOTO-COLLECTIE SPAANDER.

Het hotel Spaander te Volendam, met zijn jovialen kunstzinnigen eigenaar en familie, is sinds jaren het middelpunt van allen die Volendam bezoeken. Vooral de buitenlanders vertoeven er gaarne. Velen lieten er als souvenir een hunner werken achter, vandaar dat de heer Spaander de bezitter is van een unieke collectie schilderijen, aquarellen, teekeningen en foto's.

zoudt, en verwachtte je hier te zien." Bemoedigd door haar toon, deed ik een stap nader. „Wat ik heb geleden door mijn brutaliteit, zul je nimmer raden. Waarom gaf je mij geen verklaring?"

Ze lachte een weinig droevig. — „Ik had het gewild, maar je beleedigde mij te zeer door je vreeselijke beschuldiging. Ik had mijn beroep voor je familie geheim gehouden, dat was mijn fout en de aanleiding tot ons misverstand!"

„En je wilt me vergeven, liefste?" vroeg ik bevend.

„Ja, Karel, je hebt genoeg verdriet gehad en .... ik ook!" fluisterde zij.

Ik riep een rijtuig aan en in de schaduw daarbinnen kuste ik haar, ons verheugend in de gelukkige toekomst die ons tegenlachte.

ZOO'N KLEINE HEKS

DOOR PIET VERSCHUUR

Ik zeg je dat het onmogelijk is!"

„En ik herhaal: het is de eenvoudigste zaak van de wereld!" — „Maar m'n lieve kind, zonder wiskunde...."

„Och wat maal ik om jouw malle wiskunde! 't Is nonsens!



UIT DE FOTO-COLLECTIE SPAANDER.

Van deze verzameling was een keur geëxposeerd in het sierlijke clublokaal der Nederl. Amateur-fotografenvereeniging te Amsterdam, welke onder de bezielende leiding van den voorzitter den heer Ign. Bispinck, deze tentoonstelling benutte om voor het zwaar geteisterde plaatsje aan de Zuiderzee zooveel mogelijk geld bijeen te verzamelen.

En nu volg ik met gespannen aandacht het verdere verloop van het stuk en zie nu tot mijn groote verbazing in 't tweede bedrijf een tafereel zich afspelen in een treincoupé, een tafereel dat ik al eens gezien had. De spelenden waren mijn vroegere, diepbetreurde verloofde en de schurk uit het stuk: Deze laatste wilde haar belangrijke papieren ontrooven, doch zij greep hem bij de keel, terwijl hij trachtte haar naar de deur te dringen.

De geheele onschuldige waarheid drong thans tot mij door, wat ik voor werkelijkheid gehouden had, was slechts de repetitie van een komediespel geweest.

Nog voor het scherm viel, was ik, zonder een woord aan mijn vriend te zeggen, naar buiten gesneld en wachtte aan den artistenuitgang vol ongeduld de komst van Charlotte af. Daar kwam ze, een elegante, slanke figuur in het zwart.

„Charlotte," begon ik zenuwachtig, „ik kom je vergiffenis vragen en .... wil je weer dadelijk verlaten."

Ze keek mij met schitterende oogen aan, daarna zei ze vriendelijk:

„Ik zag je van avond zitten, ik wist, dat je nu al het geheimzinnige begrijpen





VOORBURGS VROEGER STADHUIS BEHOUDEN.

Tegenover zooveel andere plaatsen, die armer worden aan typisch-stedenschoon, weet Voorburg zijn oude gebouwen steeds te behouden. Wist men eertijds Hofwijck, dat met ondergang werd bedreigd, te redden, nu dreigde „Het Zwaantje", het restaurant dat vroeger stadhuis was en een der oudste gevels (1632) heeft, tegen den grond te gaan om plaats te maken voor een melkinrichting. Gelukkig is door tusschenkomst der Rijkscommissie de gevel gespaard gebleven

„Ha, ha!" riep hij glimlachend uit, terwijl hij zijn krant op zij wierp. „Een kleine comedie dus!"

„Een kleine comedie, als je 't zoo noemen wilt," gaf ze hem eveneens glimlachend terug.

„Laat ons dan eerst een paar voorwaarden stellen, want je hebt den tijd voor het onderzoek zeer beperkt."

„Wat? En den tijd voor het verbergen dan? Een minuut!" hernam zij. „Enfin, ik wil zeer grootmoedig zijn, want ik weet toch dat ik winnen zal. Welnu, ik verbind mij den ring niet te verbergen op mijn lijf, want ik wil persoonlijk niet in het onderzoek betrokken worden. Ik zal hem voorts niet verbergen in een spleet of naad van kleed of meubelen, kortom nergens waar door het te voorschijn halen iets beschadigd zou kunnen worden. Je zult inderdaad mijn edelmoedigheid bewonderen. Stem je toe?"

„Je zult hem toch in deze kamer verstoppen?" vroeg hij opstaande.

„Ja," zei ze eveneens opstaande. „Ik zal spelen voor gauwdief of smokkelaar, verdacht in het bezit te zijn van contrabande. Je volgt mij op de hielen en ik